

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Cap_Zbynek-UFO-Nepritel_neznamy-2.pdb

PDB Name: Ufo: Nepřítel neznámý. 2 díl
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.2.2003
Modification Date: 21.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ufo: Nepřítel neznámý. 2 díl

Zbyněk Čáp

Pomalu se tady začínalo říkat Chalupářov. Osada, osídlovaná jen dočasně o víkendech a v čase prázdnin. Zdánlivě ideální cíl vykradačů chat. Ve skutečnosti však past, které se zloději z celého někdejšího okresu Šumperk vyhýbali jako čert kříží. Druhý, právě tak neoficiální název osady totiž zněl Policajtov. Ze dvanácti chalup, porůznu rozestých po údolí totiž sedm patřilo policistům, nebo jejich blízkým příbuzným.

Byla to náhoda. Ale i ty se stávají. Když se před nějakými dvanácti lety stal tehdejší strážmistr Josef Valenčík čtvrtým z klanu, stálo ho to bečku piva a sele. Vzal to s humorem, ale stejně jako předchozí tři čekal, zda bude posledním. Nezůstal dlouho. Dva roky po něm sem začal z Ostravy jezdit relaxovat major Mareš a ceremonie se opakovala. Pak ještě dvakrát. A pak už byla osada po celé severní Moravě tak známá, že se sem žádný další kolega nevydal.

Valenčík usazený na zahrádce hospody střediskové obce zamával přijíždějícímu Marešovi a zahnal vzpomínky aktuálnější události. "Prý si ztlouk mladýho Hynše," obrátil se na zrzavého mladíka na druhé straně stolu.

"Měl blbý kecy," vysvětlil s náznakem vzpoury ten. Jmenoval se Jarek, bylo mu nedávno čtrnáct a kromě jiných věcí to byl Valenčíkův syn. Cucl si kofoly, závistivě zašilhal po pivu v tátově sklenici a dodal: "Říkal, že teď kom konečně dořešíš hrobaře." Citovaná oběť výprasku narážela na to, že teď, když se ufoní skutečně objevili, bude moct Valenčík některého z nich zatknout za všechny záhadné vraždy, které se kdy v okolí Olomouce staly.

No, že jsou mimozemšťané tady, se nedalo popřít. Před necelými dvěma měsíci, 4. července, proletěl velký meziplanetární koráb nad Washingtonem a zakroužil nad Bílým domem. Zastavil se nad davem konsternovaných lidí, do té doby naslouchajících projevu prezidenta a shodil dolů velký válec. Těleso před zraky kamer a následně celého světa zabilo tři lidi. A pak dalších čtyřicet, protože asi deset sekund po dopadu explodovalo jako šrapnel a rozletělo se na několik desítek vraždících úlomků.

Převážnou většinu z nich sesbírala policie s příslušníky tajné služby. Ocitly se v laboratořích a byly podrobeny důkladnému průzkumu. Do posledního je pokrýval text v neznámém písmu a neznámém jazyce, ze kterého byli kryptografové nějakou dobou úplně mimo. Dokud se profesor Martin Logan nepraštil do čela, neodběhl a nevrátil se po nějaké chvíli s výtiskem knihy Silmarillion od J.R.R. Tolkiena. Otevřel ji na první straně vysvětlivek a ukázal stránku kolegům. Znak, úplně stejný jako ty, které pokrývaly zlomky granátu, se podle knihy jmenovaly trpasličí měsíční runy. Pak už zapracoval internet a jeden z několika desítek tisíc nadšenců odpověděl za všechny: "BUĎTE ZDRAVÝ, DĚTI NAŠE," vzkazovali návštěvníci.

S ohledem na okolnosti to znělo jako výsměch.

Od onoho dne se stejně neukázali.

I tak stačil samotný fakt jejich objevení uhasit posměšky kolegů a nahradit je něčím jako falešným soucitem. 'Je mi líto kamaráde, že tyhle lumpy nikdy nedostaneš k soudu...' Nadporučíka to pěkně štválo. Zrovna tak ho štválo Altmannem zaseté podezření, že mimozemšťané nemají nejčistší úmysly a z něho pramenící jistota, že americký incident nebyl politováníhodným omylem, ale dokonale připravenou vraždou.

Jediná krátká vzpomínka na vězně rázem vrátila zpět všechny. I tu zoufalou prosbu, která Valenčíka několik týdnů strašila po celé noci. Ale co mohl dělat. I kdyby se pokusil vyvolat nový proces, i kdyby se našel soudce, který by to zkusil, stejně by ničeho nového nedosáhl. Ruka, která vedla mladíka k pošetilému činu, se v očích zákona jmenovala Tři promile alkoholu v krvi. Fakt, že na téměř k smrti opilého člověka si počínal příliš racionálně, během procesu zapadl.

Stejně nyní s pokrčením ramen odpověděl: "Nestojí to za to."

"I kdyby ne, takovému blbcovi rozbiju hubu za každé slovo už jen z principu," vypěnil mladík.

"A já tě pak seberu," odpověděl mu napůl vážně otec a oba se rozesmáli. Pak do sebe Jarek převrátil zbytek kofoly a řekl, že je nejvyšší čas jít na oběd. Valenčík otec se lítostivě podíval na svou před chvílí přinesenou, téměř plnou sklenici a dostal nápad: "Víš co? Neříkej mámě, že už jsem tady. Beztak se mnou touhle dobou ještě nepočítala. Příjdu později a řeknu, že už jsem po jídle."

"Tak tajemství, jo? Tati, to nebude levný. Můžu příště rozbít hubu Jirkovi, pokud bude sprostěj?"

"Nó, to se ještě rozmyslím," mrkl Valenčík starší a Jarek odběhl.

Chvilí ho sledoval, dokud chlapec nezmizel v zatáčce a pak si sám pro sebe povzdychl: "Jo, jo..." Takhle dopadl. Musí ho bránit čtrnáctiletý kluk. A za všechno můžou ti parchanti, malí, ale silní jak sviňa... Popíjel své pivo, ale vůbec z něj neměl radost. Ani z toho, že má konečně po dlouhém čase skutečnou dovolenou, ani z toho, že na ni mohl odejet o celý půlden dřív. Slepě zíral na zvolna klesající hladinu, automaticky odháněl příliš dotěrné vosy a myslel na to, že ho před posměchem okolí musí bránit syn.

Neměl pojem o čase. Tak napůl zaregistroval, jak se auto policejního generála Mareše, velitele policie ostravského kraje, řítí z osady pryč. Probralo ho teprve zachvění stolu, které rozvlnilo hladinu piva. Několik sekund po něm nastal hromový výbuch. Ze všech stran se nesly nadávky šokovaných hostů, politých vlastním pitím a také silící jekot. Nad údolím se přehnala letka stíhačů.

"Zatracení parchanti! Tohle si nedovolili ani za rusáků," pletl si pojmy a dojmy nějaký stařík, který už žil jenom ve světě vlastních růžových vzpomínek. Ale nikdo ho neposlouchal. Hosté, kteří se probrali z prvního šoku, fascinovaně sledovali, jak se na nebi nad nimi rozvíjí skutečný souboj. Od křídel stíhačů se odpoutaly dvojice raket a zamířily k neviditelnému cíli. Vybuchly ve vzduchu, ale na okamžik záramovaly do oblaku dýmu a ohně veliký objekt. Ten si ze zásahů nic nedělal a vystřelil také. Jasně zelené paprsky našly svůj cíl. Dvě stíhačky se rozprskly na tisíce úlomků. Třetí se zřítila k zemi celá, s plamenných chvostem za zádi.

"Proboha," vydechl Valenčík, když si uvědomil, kterým směrem vrak padá. Vyběhl bez placení z hospody, sebral u plotu stojící kolo a jako blesk ujížděl k místu nehody. K místu, kde stála stoletá dřevěnice, jeho víkendové sídlo. Kde ještě nedávno stála. Teď se změnila na hromadu trámů a nějakých padesát metrů ve směru, kde se válela troska střechy, šlehal ze země plameny hořícího vraku. Ale Valenčík se zastavil ještě daleko před troskami. Odhadem tak deset metrů nad zničeným domem se vznášel nejasný objekt, jen stín, možná vlnění vzduchu. Fascinovaně to sledoval. Pak se loď vetřelců, teď už jim tak bez výčitek říkal, jedním rázem odhalila celá a v příští chvíli prudce vystartovala k nebi.

Sonický třesk se ozval opět. Byl tak silný, že kácel stromy, srážel lidi na zem a zasypával je taškami ze střech i celými střechami. Trosky chalupy rozhodil na všechny strany a policistou jeho síla mrštila na deset metrů daleko i s kolem. "HAJZLI!!!" zaječel. Nevnímal ani desítky modřin, ani jekot v uších, vypletl se ze pozohýbaných trubek, vymrštil se na nohy a potácel se k domu. Teď už domem nebyl ani náhodou. Brutální síla vzbouřených vzdušných mas ho rozmetala na všechny strany.

A uprostřed té zkázy byl dokonale umetený plácek.

Stál tam stůl.

U stolu seděla tři těla.

× × ×

Tři lidé přešití na králíky kdesi v rekreační oblasti, letadlo, které vybuchlo během startu a požár, který zachvátil Národní filmový archiv. Ve všech případech svědci zahlédli nejasný obrys, mizející vysokou rychlostí v dálkách.

Ale stalo se to jen v malé, přehlížené zemi a nic z toho by světu nestálo za řeč a druhé ohlédnutí. Pokud by se ovšem záhadné nehody a zločiny doprovázené stínem velkého tělesa nestaly tentýž den na nejrůznějších místech po celé Evropě.

V Rakousku to bylo pověstné ruské kolo, které se vydalo na krátký, ale o to ničivější výlet po Práteru.

Na Slovensku si mladý učitel nedobrovolně vyzkoušel pocity Ježíše Krista a panny Marie v jednom.

Alpského sedláka zašili do krávy nabarvené na fialovo a pokryté výrazným nápisem MILKA.

Eifelova věž se ohnula v půli a z její špičky, jako z veliké skoby, visela místo lampy limuzína předsedy vlády, včetně svého uvězněného uživatele.

Televize měly žně. Taková sbírka šokujících událostí se ještě nevyskytla. Reportážní týmy se hladově vrhly po senzacích a pomáhaly šířit strach a beznaděj: Copak se něčemu takovému dá vzdorovat?

× × ×

Valenčíka kolegové raději drželi od televize stranou. I od všech novinářů, protože prvního, který se ho pokusil s diktafonem v ruce na něco zeptat, málem uškrtil.

× × ×

Příští týden patřil Americe. Od Kanady po Chile.s

Ohromující exploze změnila Niagarské vodopády na stále ještě impozantní, ale už ne tak efektní peřeje.

Mayské pyramidy se staly největší galerií brutální pornografie na světě, když je během jediné bouře pokryly miliony detailních obrázků.

Praskla vrata všech plavebních komor panamského průplavu.

Zásilka vysoce čistého kokainu v ceně mnoha milionů dolarů se posunem jedné chemické vazby změnila na časovanou pumu, která o měsíc později vybuchla záplavou náhlých úmrtí.

× × ×

Další bomba vybuchla, naštěstí jenom obrazně, v laboratořích AT&T. Inženýři komunikačního giganta sice v zoufalém boji proti poruchám neuspěli, ale zato zjistili něco jiného: Jak zaměřit jejich zdroj.

Dva roky od prvního úderu jeku z nebes mohli konečně ukázat prstem a říct: "Tamhle jsou."

Armáda Spojených Států, ponížená beztrestnými nájezdy vetřelců na vlastní území, se vynálezu ihned zmocnila. Během jediného týdne byly pomocnými dekódery vybaveny všechny radarové stanice. Pak nastal ten slavný den. Přilétající vetřelecký koráb byl nejen zahlédnut, ale i zaměřen. Poprvé operátoři viděli jasný cíl a ne mizející obláček vhodný pouze pro fantazii. Okamžitě za ním byla vyslána útočná letka a po dvaceti minutách stíhání se speciálně upravené rakety AIM 120 AMRAAM vypálené z letounu F16 zakously do jeho trupu. Cizák se odhalil a před zraky potěšených pilotů se kolísavě snášel k zemi. Vyrýl dlouhou brázdu, na jejímž konci zůstal stát na hromadě navršené půdy, skloněný pod úhlem nějakých třiceti stupňů.

Otvor v jeho boku říkal: Pozemská technika se sice nemůže vetřelcům rovnat, pokud jde o vesmír, ale v atmosféře ano.

Byl to omyl.

Spojené Státy stál četu vojáků ze slavné 101. výsadkové divize.

× × ×

V místní nemocnici částečně zabrané pro potřeby armády se léčili dva přeživší vojáci, hlídání po zuby ozbrojenými strážnými. Až na tuhle malou změnu a s ní spojená omezení fungovala nemocnice jako obvykle, po chodbách krom té jediné chodili lékaři i pacienti, ovšem když jeden člověk zamířil k uzavřené zóně, vyvolal poplach. Strážný mu s napřaženou zbraní vyšel naproti a žádal doklady a důvod návštěvy. "Major Wells, úřad prokurátora," řekl návštěvník a ukázal průkaz. Voják zasalutoval a propustil ho dále. Wells mu s úsměvem poděkoval a vešel do pokoje, kde ležel jeden z vojáků. Ani ne za minutu byl venku, na tázavý pohled strážného řekl, že zraněný spí a on ho nechce zbytečně budit. Vzápětí vstoupil do druhého pokoje. Jeho nepříliš dobrovolný obyvatel nespal. Sice ležel, ale to bylo jen proto, že v jeho stavu to bylo nejbezpečnější. Jednu nezařáčovanou ruku měl volně položenou na pokrývce a vyklepával si na ni rytmus Madonnina Zmrzlého, nesoucího se v tichých vlnách z rádia.

"Seržant John Thornton?" zeptal se formálně návštěvník poté, co za sebou zamkl.

Voják se k němu lehce natočil a odpověděl: "Ano pane."

"Major Wells, úřad prokurátora," zopakoval pro něj své jméno i titul návštěvník. "Přicházím vyšetřit okolnosti zásahu

proti vesmírným hostům. Akce neproběhla přesně podle předpokladů. Co mi o tom řeknete, jako poslední přežívající člen komanda?"

Seržant krátce zaváhal a pak řekl: "Byla to sebeobrana pane."

Návštěvník vypadal na okamžik zaskočeně: "Sebeobrana? Vy jste zabil..."

"Já musel, pane. Buď oni, nebo já." Tvář muže v obvazech nenesla žádný výraz. Nemohla. Vlastně to ani nebyla tvář, jen kukla mumie, desítky závitů bílých obvazů, které kryly popáleniny a další zranění. Ale za tvář mluvil hlas. Až nepřírozně klidný hlas člověka, kterému může celý svět se svými problémy vlézt na záda.

Ten druhý ho však na pokoji nenechal: "Povězte mi Thorntone, co se tam vlastně stalo!"

"Když o to tak stojíte, tak vám to teda povím," řekl rezignovaně voják. "Jenom nevím, co se dělo prvních deset minut, protože vedle mě vybuchl nějaký granát a omráčil mě. Probral sem se teprve ve chvíli, když se mě kapitán Miller pokoušel skalpovat. Všude okolo se dělo něco podobného. Chlapi se honili navzájem, Oswalda Jenkinse vykuchali zaživa a on chodil kolem s vlastníma střevama na krku a chechtal se.

Nikdo, možná kromě vojinů Kinga a Greena, nebyl při smyslech. Když sem se Millerovi bolestí vyškub, ani to s ním nehlo. Prostě si předsed a chtěl mě zase začít pižlat. Neměl jsem žádnou zbraň. Ale podařilo se mně ho oslepit a pak sem mu vyškub jeho vlastní nůž a zabil ho. Zdvih sem se a to už po mně skočili další dva chlapi ze třetího družstva. Vůbec sem je nepoznával. To nemluví o kšichtech pane. Šli jak roboti. Vůbec ne jak vojáci. Když sem Nimitzovi ukop hlavu, s Flandersem to vůbec nehlo. Jenom tak nějak pomalu zdvih pušku, držel ji jak prase kost a chtěl po mně střelit. Nějakou chvíli se hrozně divil, proč mu to nejde. Než mu došlo, že ji má zajištěnou, tak už sem byl u něj. Nikdo mně nemůže říct, že sem se nesnažil ho probrat. Ale copak by mně normální člověk ukousl nos!?! Pak už sem je bral jednoho po druhém. Kdo nedokázal odpovědět, měl smůlu. Dal sem dohromady ty dva kluky a vběhli sme tou dírou dovnitř. Bylo tam úplně nastlaný, samá šedá postavička rozmáznutá amraamkou po stěně.

Ale jeden přežil a dostal Greena. Přímě do břicha. Měl na sobě vestu a byla mu hovno platná. Ten paprsek ho propálil skrz naskrz. King ale toho hajzla co střelil uviděl a vrátil mu to. Pak sme obešli celou loď. Přizemí, to byla krom té místnosti jenom jedna dlouhatánská chodba kolem dokola. Uvnitř toho kruhu, za druhejma dveřma, byla nějaká strojovna, nebo co. Samý svítící válec a potrubí a smrdělo tam elektrický povětrí. Našli sme tam další dva zmrdy, asi jim ten luft nedělal dobře, tak sme jim dali ránu na rozloučenou a šli nahoru. Tam byl takový plac, samý křesílka před obrazovkami a v jednom z těch křesílek seděl další hajzlík. Neměl žádný kvér, nic. Jen se na nás otočil. A v té chvíli mně začalo strašně bzučet v palici. K tomu mlha před očima a ta mlha se hejbe. Celej svět much. A ty bzučí a říkaj že stejně všeci zhebne, že nejsme nic, jen další moucha, která sedá na hovno a myslí si, že vládne vesmíru. Pak asi King vypálil granát. Od té chvíle si pamatuju až nemocnici."

"Děkuji seržante, stačilo," řekl suše návštěvník a pokračoval: "Rád bych vám popřál rychlé uzdravení, ale bohužel, podle toho, co jsem slyšel, Společenstvo nepotřebuje lidi jako jste vy..." Ozvalo se prasknutí, asi jako když se ulomí hrdlo maličké skleněné lahvičky.

Zraněný muž obrátil zafačovanou tvář k mluvčímu. "Pane? Co?!? Póóóóó!"

Zařinčelo rozbíjené sklo a výstřel. Seržanta Thorntona zavalila váha bezvládného těla a těsně vedle ucha mu zasykl injektor, neškodně vyprázdněný do polštáře. Pak se jeden přes druhého ozvaly hlasy strážného a jednoho z lékařů: "Jste v pořádku pane?"

"Jseem," trásl se seržantovi trochu hlas. "Co to kurva bylo za hajzla, že mě tady chtěl zabít?"

× × ×

Tím hajzlem byl skutečný major Wells z úřadu prokurátora, ale proč se vydal do nemocnice otrávit dva vojáky, to nikdo nevěděl. Naštěstí se mu podařilo zabít jen vojína Kinga. Provedl to injekcí naplněnou koktejlem nejrůznějších, za normálních okolností neškodných látek. King zemřel ve spánku a vrah počítal s tím, že si toho nikdo nevšimne, protože voják byl již natolik v pořádku, že trvalé připojení na monitory nebylo třeba. Ale měl smůlu. Na jednu z těch víceméně neškodných látek byl voják alergický. Otok, který se v místě vpichu vytvořil, neunikl pozornosti sestry Rachel Brumheimerové, která za Kingem z osobních důvodů zašla. Zavolala lékaře a ten po krátkém ohledání vyrazil za strážným, zeptat se, zda k vojínovi vešel ještě někdo jiný. Odpověď, že tam byl jen major a že je nyní u seržanta, kterého vyslýchá, ho trochu klidnila. Říkal si, že by se vrah nezdržoval tak dlouho a s takovým klidem na místě činu. V té chvíli se však huhlavé hlasy za dveřmi změnily na otevřené volání o pomoc a t

o již nezaváhal: "Vojáku, zadržte majora Wellse!"

Dveře byly zamčené zevnitř, ale mléčné sklo neodolalo kopanci těžkou botou. V příštím okamžiku vojín Hicks vystřelil.

Proti oknu rýsující se silueta důstojníka s injekční stříkačkou v ruce nepotřebovala další vysvětlování.

× × ×

Francouzská republika má mnoho důvodů k hrdosti. Kosmický a jaderný program, letadlové lodě, ponorky, tanky i letouny vlastní konstrukce, skvělé a v celém světě proslavené zemědělské výrobky, rychlovlaky a Eiffelovu věž. Tu vlastně již ne. A nyní může přijít o všechno. Tentokrát za tím nebude byrokracie evropské unie, nebude za tím nic, co by se dalo nazvat lidským vlivem. Za nehodami, které pomalu srážejí hrdost Francouzů do bláta, stojí cizinci z neznámého vesmíru. Cizinci, se kterými je však možné bojovat, které je také možné porážet. Ale místo toho den za dnem přicházejí pouze nové důkazy lidské omezenosti. Síly, které by při centrálním vedení dokázaly vetřelcům vzdorovat, jsou tříštěny mezi národní velitelskými. Generálům se klepou zadky, jen co radary posílené nejnovější americkou technikou zaměří cizáckou loď a oddechují si radostí, když stín zmizí za hranicemi, aby šířil zkázu tam. Cizáci jsou rychlí, na masakr nebo nepěkný žert jim stačí rozhodně méně času, než je třeba na zalarmová

ní a dopravu jednotky běžné armády...

"... ehm... Promiňte pane premiére, leželo to mezi dokumenty nachystanými na tento den..." Charles Levant, premiérův tajemník se necítil zrovna skvěle, připadal si, jako by ho premiér přistihl při něčem zakázaném. A přitom nedělal nic jiného, než že studoval běžné pracovní dokumenty, tak jako tisíckrát předtím.

"To nic, pane Levante, neměl jsem to tu nechávat. Napsal to spolužák mého vnuka a ten mi to ukázal."

"A... Co o tom soudíte, pane?"

"Má pravdu. Sakra, že má pravdu. Ale co s tím? Když ti ničemové nepřilétají od oceánu, tak máme svázané ruce. Nad Ruskem zasahovat nemůžeme a víte sám, jak se od poslední krize na Blízkém východě zhoršily vztahy s arabskými zeměmi."

"Od toho by měla být OSN," řekl svůj opatrný názor Levant.

"Ta je ochromená z těch samých důvodů."

"Přesto," řekl tajemník.

Premiér se rozhodl rychle. Vzpomínka na trapnou epizodu ve stometrové výšce nad zemí byla dosud velmi živá a páčila ho ve vzpomínkách jako skutečný oheň. Jestli je nějaká šance na zúčtování s cizinci, pak to musí být Francie, která jako první zdvihne prapor tohoto ideálu: "Dobrá tedy. Připravte podklady pro pana Croissanta a já budu informovat pana prezidenta."

× × ×

Mělo být zapotřebí asi týden, aby se obrovská organizace dala do pohybu a usnesla se na nutnosti uspořádat mimořádné valné shromáždění za účasti všech delegátů. Ale události, poháněné vetřelci, rozhodly jinak.

× × ×

Každý skutečně zbožný muslim by měl vykonat alespoň jednou v životě pout' do Mekky, obětovat kozu nebo ovci a jejich maso darovat potřebným. Pro maročana Omara Mubaraka to byla důležitá otázka. Bylo mu již přes šedesát a cítil, že jeho čas se krátí. Měl jít již dříve. Ale vždycky se našla nějaká překážka a ta poslední, restriktivní omezení samotné saúdské vlády, nebyla z nejmenších. Pouhých tisíc poutníků na milion věřících obyvatel, kdo to kdy slyšel? Ale přesto jednoho dne konečně stanul spolu se statisíci dalších mužů a jejich žen ve stanovém poutnickém táboře a zapojil se obřadů pouti. V prostém obleku iham sedmkrát obešel Ka'bu a dotkl se černého kamene v jejích základech. Pomodlil se k proroku Ibrahimovi. Také se poctivě pokusil proběhnout mezi pahorky al-Marva a as-Safá, ale na hlasitou recitaci veršů koránu se necítil. Vrátil se do tábora, druhý den měl začít hlavní obřad, nejdůležitější část pouti.

Již k němu nedošlo. Ve chvíli, kdy se poutníci Mubarakovi skupiny chystali k mešitě, přelétl nad nimi černý stín.

Nejen stín. Skutečná černá díra v nebesích. Zastavila se nad nádvořím Velké mešity a Ka'ba, dobře rozpoznatelná i na tu dálku, se vznesla, přiskočila ke stínu a zmizela. Vzápětí se stín rozložil do podoby obří chobotnice s tisíci chapadel, jež se začala vlnit oblohou. Přeskakovaly mezi nimi blesky doprovázené dunivým hromobitím. Táboře se začaly šířit poděšené výkřiky. Jenže když se zdálo, že hrůza dosáhla vrcholu, stalo se ještě něco horšího. Chapadla začala bičovat zemi. Ve šlehancích zůstávaly zranění či mrtví lidé a také stopy jasně žluté látky s povědomým pachem. Mubarak,

otřesený blízkým úderem, který přímo před jeho očima rošlehl jako obří bič dva muže, se sklonil k zemi a vzal hrst hmoty do ruky. Promnul ji v prstech, přičichl z blízka... Po zádech mu přeběhl mráz. On, starý lékárník se nemohl splést. Síra, smíchaná s ledkem.

Nedaleko něj udeřilo s ostrým zaječením drásaného písku další chapadlo. Stopy se zkřížily a směs vzplála. Mubarakovo nejbližší okolí zaplavily husté kotouče dusivého dýmu. Neváhal a vyrazil na útěk. Ale byl příliš starý a tábor byl příliš plný vyděšených lidí, pobíhajících v dýmu i ohni na všechny strany. Kdosi jej srazil k zemi, několik dalších lidí na něj šláplo či o něj zakoplo. Vyrázili mu dech, přerazili ruku i nohu. Už se smířoval se smrtí a jen dokola opakoval Lá iláha illá'lláh va Muhammadun rasúlu'lláh, aby neodešel nepřipraven. Pak spatřil samotného šajtána. Měl podobu asi metrového skřeta s obrovskými očima, nozdrami bez nosu a maličkými ústy. Démon vyrazil ostrý jek, rozhodil prackama a na všechny strany se rozletěla fontána pavouků, hadů a žab. Hadi byli určitě jedovatí. Pavouci nepochybně také. A žáby, než je zahubil nezvyklý žár slunce, byly odporné. Mubarak se marně pokusil odstrčit to pekelné nadělení mířící ke stínu jeho těla stranou.

Démon ho pozoroval. Opět zaječel a seběhla se tlupa dalších takových. Chytili bezmocného starce a vysokou rychlostí ho odnášeli pryč. Tušil, že za tím nic dobrého nebude. Také že ne. Připoutali ho za nohy k lanku na stožáru místo sáudské vlajky a vytáhli ho k nebesům. Pak zmizeli, zatímco on nekonečně pomalu kluzal zpět k zemi. Nával krve do mozku dokonale to, co načala zranění. Omdlel.

Již neviděl, jak se loď opět stáhl do podoby černého mraku, ani jak pod úderem neznámé zbraně strašlivé síly mešita explodovala. Trosky létaly na všechny strany. Trosky kamenů i těl. Jeden kámen, ještě nedávno součást okenního rámu, popsaný fragmentem súry narazil ohromnou rychlostí do kovové trubky ozdobené Omarem Mubarakem. Promáčkla se a zatížena vahou svého zajatce se zlomila. Mubarak tvrdě dopadl na záda a nehybně spočinul v písku.

Probral ho teprve po nějakých pěti hodinách hlas neznámého vojáka: "A tenhle žije?"

× × ×

Mekka se změnila na město mrtvých. Z půl milionu stálých obyvatel přežila vraždění polovina. Z poutníků jenom každý desátý. Zpráva o masakru se na vlnách CNN dostala do celého světa, ale cizáci byli rychlejší. Nepřiliš rovnou čarou zamířili na severozápad. Možná to ani nebyla stejná loď.

Tentokrát již média citovala pouze dvě slova.

Jeruzalém

Řím

Pro mnoho lidí skutečné středy světa, pokladnice lidské historie naplněné nevyčísitelnými hodnotami vlastní existence byly pohřbeny pod statisíci tun vlastního prachu a popela. A uprostřed vši té zkázy se tyčily černé obelisky, pokryté písmem řeči z pohádek. JSTE NAŠE NEHODNÉ DĚTI. POUHÝ NÁVRAT K VLASTNÍM KÖREŇUM VÁM MÜŽE VRÁTIT NAŠI LÁSKU.

Co jsou ty vlastní kořeny?

Nikdo si netroufal hádat. Ale bojovný proslov francouzského delegáta Jacquese Croissanta otevřel srdce stopadesáti devíti pověřených a donutil je zdvihnout ruku na podporu důležitého usnesení. Poprvé po mnoha letech zažila OSN skutečně jednohlasé rozhodnutí a budování ozbrojených sborů, na Croissantovu počest nazvaných La defence, nestálo nic v cestě.

× × ×

Mačkalov. Nebyl to název, který by se psal do map. Ale možná jednoho dne bude. Olomoucké sídliště dostalo lidové jméno podle nepěkně nahuštěných domů. Králíkáren, jak jednoho času nevhodně pronesl jeden politik - idealista. Dům číslo dvanáct na Ctiborově ulici se od ostatních nijak nelišil. Stěny chodeb počmárané mladšími obyvateli domu a jejich kamarády, sem tam rozbitá zářívka, pečlivě uzavřené papundeklové dveře, které by neotevřelo ani volání o pomoc... Jedny ve čtvrtém patře však otevřené byly. Ale na pomoc by z nich těžko někdo vyběhl. V této chvíli se z nich neslo pouze chrápání. Jeho původcem byl byl, alespoň jak udávala cedulka na dveřích, nějaký Josef Valenčík.

Před necelými třemi měsíci se nejprve zhroutil jeho svět a po něm i on. Velitel udělal v jeho případě chybu, protože ho poslal na dovolenou, dokud se z hrozných událostí s pomocí psychiatra nevzpamatuje. Jenže Valenčík na psychiatra z vysoká kašlal a během několika málo dnů se jeho jedinou léčebnou stal bar Mototechna. Sedával v koutku pod televizi, hleděl do svítící skříně na chlazené nápoje a pravidelně natahoval ruku pro nové sklenice. Rychle přešel od piva na tvrdé a pravidelně odcházel až po zavíračce. Pil sám. Propíjel úspory, své sny. Pro koho by je kurva snil!?! Pro ty tři

mrtvé, kteří div že nemuseli být pohřbeni s králíkem na krku, protože se jejich vlastní hlavy nikdy nenašly?

Štamgasti se pokusili na jeho žízni přiživit. Neměl zájem. Když nedokázali pochopit slova, vysvětlil jim to ručně. Jeden odtáhl s rozbitým nosem a ostatní dali pokoj. Pak už jen pil a nevnímal svět. Většinou. Dívky za barem se rychle naučily, že bude bezpečnější nepouštět televizi, hlavně když v ní budou zprávy. Nedej bože zprávy o novém řádném vetřelci.

Pak se ranní tmou odpotácel domů, obvykle se svalil přímo na podlahu a vytuhl. Spával dlouho do odpoledne, pak se vždy nějak vyhrabal na nohy a koloběh pokračoval. Až do dneška.

Někdy mezi třetí a šestou ráno přiletěli vetřelci zažertovat si. Tentokrát stihli zničit rozvodnu vysokého napětí a celé město se ponořilo do tmy. Nadávající lidé se přesto ze zvyku vypotáčeli do práce, vědomí si toho, že proud asi ještě dnes půjde a vedoucí by měli řeči. Také Valenčíkovi sousedé seshora poslechli volání povinnosti, jenže než odešli, nechali nějakým omylem naplno puštěné rádio. Když se montérům severomoravské energetiky podařilo vrátit proud tam, kde byl třeba, staříčká věž koupená v letech prvního nadšení po revoluci se rozehrála. Panely domu byly pro diskotékové hity ideálním nosným prostředím. Ten rachot byl prostě nepředstavitelný. Valenčík se probudil, na své současné poměry předčasně a chvíli zíral, kde a co to. Pak se hudba změnila na optimistické žvanění moderátora. Pochvaloval si, jak rychle byla dodávka proudu obnovena. "DRŽ HUBU!!!" začal na něj zuřivě řvát probuzený spáček, ale nepomáhalo to. Nebyla jiná možnost. Musí ho jít umlčet osobně.

Vyškrábal se na nohy a potácel se ke skřini s domácím nářadím. Chvilí se v ní přehraboval a přitom dělal co mohl, aby sahal jen po tom nářadí, které se mu nejméně pohybovalo před očima. Konečně vyhrabal přiměřeně velký šroubovák a s vítězným výkřikem s ním vyrazil na chodbu. Bral schody po dvou a v několika sekundách se udýchaný, leč dokonale uspokojený skláněl nad otevřenou skříní na sousedovy pojistky. Natáhl ruku po páčce jističe a cvak. Úspěch! Tyranský rámus ustal. Usmál se sám pro sebe a opřel se čelem o chladivý rozvaděč. Dotyk plechu byl příjemný, rozbolavělá hlava si to vysloveně pochvalovala. Rázem se v ní mohly objevit i jiné myšlenky než vztek, který ho vyhnal sem. Jojo. Jeho přece nějaký pitomý tranzistorák nebude tyranizovat... Zarazil se. Tyranizovat? Kde to... Praštil po jističi z druhé strany. Narazil si klouby na ukazováku, ale to mu nevadilo. Hlavně, že to zase hraje! Zprávy naštěstí ještě neskončily. "...fence dislokovaná na základně nedaleko polských východních hranic zasáhla proti cizáckému korábu. Po několikahodinovém boji byli cizáci zlikvidováni a jejich podivuhodná technika odvezena k bližšímu zkoumání."

Dostali je, hajzlíky... Jde to, přece jen to jde... pomyslel si pomstychtivě a v té chvíli se mu vrátila jiná myšlenka: "Pane... Dostaňte mne odtud... Chci být u toho, až jim někdo nakope ty kamenný ksichty..."

Altmann.

Ano...

Josef Valenčík se postavil do pozoru a řekl slavnostně celému světu: "Budeš chlapče, budeš..."

Dojem ze slavnostní soukromé přísahy trochu pokazila sousedka, která s nákupními taškami v rukách vyšla z protějškých dveří a zůstala na něj civět.

Ale co už s ní. Lehkým kopancem umlčel rádio za dveřmi, řekl zvesela "dobrý den, paní Bártová," protáhl se kolem zkoprnělé ženy a seběhl k vlastnímu bytu.

× × ×

Do práce se vrátil jako vyměněný. Činorodý, aktivní, plný elánu. A také utajovaných myšlenek. Když se rozkoukal a ujistil, že je všechno při starém, začal pracovat na svém plánu. Všechno mu hrálo do noty. La Defence, alespoň podle toho, co říkali její představitelé, otvírala svou náruč každému. Bez námitek. Stejně jako Cizinecká legie v časech největší slávy. V tomhle tedy problém nebude a tak pokračoval. Zašel za jedním známým. Nebyl doma. Nu, co se dá dělat. Valenčík se pohodlně usadil na zídku, opřel se o z ní vycházející rouru a čekal. Trvalo to trochu déle, než očekával, ale přesto se dočkal. Z večerního šumu města se vydělily pomalé, nepravidelné kroky. Když byla potácející se postava dost blízko, řekl jí. "Nazdar Toncku, postůj na chvíli..."

Kroky ustaly. Pouze na moment. Vzápětí se mnohem rychleji začaly vzdalovat. Valenčík vystartoval za nimi. Po pár krocích běžícího muže dostihl, koneckonců, ten chlapík neběžel nijak rychle. "Říkal sem ti, postůj," řekl supícímu stínu. Ten se sice uklidnil, ale stejně si ho pro jistotu přidržoval za rukáv.

"To ste vy, pane nadpo-ručíku? Sem slyšel, žeprej vás vy-hodili," zeptal se chlapík.

"Slyšels špatně,"

"No a co mně chcete? Sem nic ne-proved."

"Ale na zimu bys do tepla chtěl, co?"

"Si dě-láte prdel."

"Ne. Akorát sem si řekl, že pomůžu starýmu kamarádovi. Co jsem tak slyšel, letos prý má být hodně chladno. To nemluví o tom, že tahle díra není zrovna bezpečná. Sebrali jsme nedávno pár skinů, nějaký dobrý občan je slyšel bavit se o tom, že by chtěli čistit kanály od krys. Co ty na to?"

Houmlesák se zachvěl a neklidně řekl: "Za-vřeli ste je?"

"Ne. Omluvili jsme se jim a pustili je. Proč taky ne? Na deratizaci není nic špatného."

"Ale dyť oni..." Zdálo se, že opilec rázem vystřízlivěl. Už se ve stoje nepotácel a když mluvil, nezadrhával. "Za co mě chcete zavřít? Udělám to hned!"

"Hodný chlapec," pousmál se Valenčík na chlapíka o dvacet let staršího než byl sám. "Tak poslouchej..."

× × ×

Uběhl týden a pan Antonín Cloumal se ocitl ve vazbě za dokázané vloupání do skladu velkoobchodu s nábytkem na Okružní ulici, odkud sebral počítač a pár drobností. Zanechal za sebou spoustu stop, proto pro zkušeného policistu Josefa Valenčíka nebyl problém ho zadržet. Pak při běžném výslechu vyplynula na světlo nová fakta o starých případech. Já toho mladýho ani moc neznal. Chodil na akce v maskáču a na rameni měl velkejma písmenama vyšíty KURVA...

Jaká náhoda. Nejmenoval se dotýčný náhodou Vilém?

No, tak nějak.

Neuvěřitelné. Bude to chtít konfrontaci a jedna vloupačka z loňska bude vyřešená. Pěkně se nám ten mládenec vybarvil, že? Neviňátko jedno.

× × ×

Konfrontace dopadla přesně podle předpokladů. Mladík i tvář v tvář důkazům zapíral ze všech sil. Po nějakém čase Valenčíkovi povolily nervy a rozhodl se, že provede rekonstrukci na místě činu. Jel on, Jašek a oba zadržení. Průmyslová zóna mezi výpadovkami na Lipník a Šternberk byla poloprázdná, skladiště, kde kdysi došlo ke vloupání bylo opuštěné úplně, protože firma mezitím zkrachovala. Ovšem ani zde se Altmannovi do výpovědi příliš nechtělo. Starý bezdomovec spolupracoval dokonale, bodejť by ne, když mu Valenčík slíbl zbytek svých úspor, ale mladík pořád mlčel. Až se nadporučík našel. "Honzo," řekl Jaškovi, "zkusím mu promluvit do duše. Vem zatím starýho zpátky, už má dost, já se vrátím pěšky. Panu Altmannovi procházka neuškodí."

Altmann se netvářil zrovna nadšeně. Valenčík byl docela vazba, kromě toho mu zas nasadil pouta a svědky případné brutality se to v okolí zrovna nehemžilo. A strážmistr vůbec neprotestoval! Chápavě se ušklíbl, odtáhl mírně protestujícího houmlese do auta a zmizeli.

"Tak, to bysme měli," oddechl si Valenčík, jakmile utichly poslední zvěny motoru policejního favorita.

"Co jako?" vybuchl Altmann. "Co ste to na mě ušil za boudu? V životě sem toho dědka neviděl!"

Policista dělal, že neslyšel. "Tak. A rekonstrukce bude pokračovat."

"Dejte mně s tím pokoj. Říkám vám, že s tímhle nemám nic společného. Vraťte mě zpátky. Těch šest let si klidně odsedím, ale nic..."

"Nic takového. Jdi, přímo vpřed, za skladištěm doprava. Bez řečí a bez pitominek. V té kapse nemám jen ruku..." dodal hrozivě.

Vpřed a za skladištěm doprava? To je směrem do města, do rozhodně živější čtvrti než je zóna malých dílen, továrniček a skladů v pátek odpoledne! Uklidněný Altmann se středně rychlým krokem vydal naznačeným směrem. Policajt ho ještě několikrát nasměroval, až mu uprostřed jedné ulice řekl "stůj." Proč? Dozvěděl se to brzy.

Valenčík obešel tmavě zelenou feldu a odemkl ji. "Nasedni si," vyzval vězně. Jakmile seděl, zabouchl za ním dveře a nasoukal se na místo řidiče. Nastartoval, nechal hučet motor na volnoběh a obrátil se na Altmanna: "Mám jeden dotaz," řekl tiše. "Chceš nazpět do basy, anebo se raděj pokusíš rozmáznout pár kamenejch ksichtů?"

"To jako..." řekl nechápavě vězeň, ale pohled, který na Valenčíka vrhl, byl jiný. Proto dostal povel: "Sáhni do předního kastlíku." Altmann to udělal a vytáhl pas. Byl vystaven na jméno Pavel Ondruška, ale fotka byla jeho a věk přibližně také. Mezi listy už trochu osahané knížečky byla vložena i občanka se stejnými údaji a karta zdravotní pojišťovny.

"Máš na výběr. Buď basa, nebo La Defence. Ale jestli řekneš, že chceš zpátky do basy, tak tě zrychtuju tak, že tě tam nepoznají!"

"Jasně že nechcu do basy. Ale proč to děláte?"

"Mám s nima účty," ukázal Valenčík prstem k obloze. "A nějak mě napadlo, že nejsem sám."

"Ale vždyť ste starej chlap, máte ro..." Zmlkl v půlce slova. Valenčík vypadal na okamžik téměř nepřičetně. Ale omezil se na tichý povzddech: "Už nemám."

Altmann zrudl. Pak polkl a hlas mu lehce přeskočil, když řekl: "romiňte..."

"To nic. Tak co, jedem?" řekl chraplavě po několika dlouhých sekundách Valenčík.

"Jedem!"

Motor zahučel, zaječely gumy a vůz vypálil kupředu.

Zastavil jen dvakrát. Poprvé na odpočívadle sotva pár kilometrů za Olomoucí, kde by náhodný pozorovatel mohl být svědkem krátké, ale divoké diskuze, zakončené podivným objímacím rituálem.

Podruhé až na polských hranicích. Ale jakmile celník ukázal, že mohou odjet, divoká jízda pokračovala. Bez odpočinku, střídali se v řízení, dokud se před nimi neobjevila závora a ozbrojenec před ní se nezeptal: "What do you need here?"

"Wi wont tu džoin L' Dyfens," odhláskoval jako ze sešitku Valenčík.

"Well," přikývl muž v maskáčích. "You may pass. Go!"